

Art for All 15 jarig bestaan

Beste vrienden van Art for All, daar heb ik denk ik iedereen mee.

Het is een voorrecht om dit feest te vieren. Wie had kunnen denken dat het enthousiasme van enkele kunstenaars en kunstmakers zo'n vlucht zou nemen. De droom van Wil waar maken en ondertussen zelf deel uitmaken van de droom van vele kinderen.

Ik citeer even een tekstje uit een voor ons belangrijk boek *"richt uw merkstenen of zet mijlpalen, en zet wegwijzers neer"*.

Nu kan je denken, inderdaad zo een jubileum feest, met alles erop en eraan, dat is een redelijke merksteen of mijlpaal.

Maar ik wil het liever hebben over al die mijlpalen en merkstenen die we in onze projecten bij kinderen hebben opgericht.

In totaal meer dan 30 projecten in meer dan 10 verschillende landen.

We hebben iets nagelaten bij al de mensen die daaraan konden deelnemen.

Ik herinner me het verhaal van het Baan Pak Ping in Thailand.

Christine, de oprichter van dat tehuis voor seksueel misbruikte meisjes.

Ze had een eindgesprek met een van de meisjes die het centrum zou verlaten, ze vroeg wat haar in de jaren dat ze daar was geweest het meest was bijgebleven. "Die mensen met hun oranje T shirts die met ons kwamen spelen en schilderen en allerlei dingen maken", was haar antwoord.

We hadden iets betekend voor dat meisje.

Wat mij de afgelopen jaren is opgevallen is dat onze naam Art for All steeds meer de lading ging dekken. In het begin was het inderdaad vooral kinderen, maar de doelgroep werd steeds groter, het All werd inderdaad iedereen.

Ik geef een paar voorbeelden:

-Na een paar keer met de ex kindsoldaten te hebben gewerkt in een reïntegratie kamp in Gulu, Oeganda, werden we gevraagd voor een groep jonge, soms erg jonge moeders. Meisjes die tijdens hun tijd in het rebellenleger van Joseph Kony, één of meerdere kinderen hadden gekregen. Hoewel krijgen hier niet het beste woord is.

-Sessies voor de begeleiders van die kampen.

-De ouders van kinderen op de vluchtelingenkampen van Kitgum. Mensen die al 10 tot 20 jaar in die opeengepakte hutten leven en niet meer weten wat spelen met hun kinderen is. Samen spelen en samen tekenen, schilderen en creatief zijn. De oudere man die stillekens zijn sandalen rood schilderde.

-Het tehuis voor oude van dagen gelegen naast het kinderdorp Bon Repos in Haïti. Die oudjes waren zo trots op hun zelf geschilderde T shirts dat ze het allemaal aan getrokken hadden om de volgende zondag naar de kerk te gaan. We brengen zelfs kleur in de kerk.

-Dan was er ook een merkwaardig project in een school voor minder begaafde kinderen en het werk in een psychiatrische inrichting in Arad, Roemenië.

-En wat te zeggen van die weken in een melaatsen dorp in Bidar, India. Alle leeftijden van kleutertjes tot hoog bejaarden, verminkt of verlamd of schizofreen. Eén van de oudjes zei, jullie kwamen niet alleen naar ons kijken, maar jullie kwamen elke dag terug, jullie waren niet bang maar knuffelden ons elke dag en dan nog al wat we geleerd en gedaan hebben.

-De actie op vluchtelingenkampen rond Thessaloniki. De ouders kwamen naar ons toe “jullie zijn de eersten die in de acht maanden dat we hier zitten onze kinderen weer aan het lachen brengen!”

Lieve mensen, wat hebben we veel merkstenen opgericht.

In de wetenschap dat creatief bezig zijn zo veel blijdschap kan brengen, vooral wanneer je het competitieve element eruit haalt.

Iedereen kan creatief zijn en creatief gestimuleerd worden.

Na twee weken werken met de kindsoldaten vroeg de staf

“wat hebben jullie met de kinderen gedaan? De hele sfeer op het kamp is veranderd”

Stom verbaasd dat ze waren dat zelfs de meisjes mee hadden gedaan.

Ze hadden ons vooraf gezegd, reken daar maar niet op. Die blijven liever toezien. Ach ze konden haast niet ophouden hun silhouet tekeningen te versieren. Daar waar de jongens meestal volstonden met een voetbal outfit, kwamen er bij de meisjes allerlei versierselen, horloges, halskettingen, haardracht, bloemenjurkjes, parasolletjes.....

De dingen die we doen hebben heel dikwijls een therapeutische waarde. Niet dat we ons opstellen als therapeuten of dat we denken dat ons creatieve injectie alle problemen oplost. Maar het doet iets, het maakt wel degelijk een verschil, het gevoel van eigenwaarde versterken, zelfbeeld versterken, vertrouwen in eigen kunnen, maar ook vertrouwen in anderen weer opbouwen. Door creatief bezig te zijn, hopelijk ook het creatief of lateraal denken aan te wakkeren.

Het maakt wel degelijk wat uit, wanneer je na twee weken intensief werken met seksueel misbruikte kleuters, kinderen en tieners een fantastische modeshow kan organiseren. Meisjes die heel dikwijls schaamte hebben over hun eigen misbruikte lichaam. Juist hen weer op de catwalk te krijgen, hier ben ik. Desnoods met een zelf gemaakt masker, als bescherming toch even nodig is.

Het zijn merkstenen en mijlpalen en wegwijzers.

Veel creatieve therapie grijpt terug naar het verleden. Dat kan heel nuttig zijn, maar onze focus ligt vooral op de toekomst. Wat verwacht jij nog van het leven? We schilderen samen met elkaar het dorp van onze dromen op meterslange lappen stof. We maken wolken die kunnen worden geopend met daarin hun dromen en de weg om die dromen waar te maken.

Afsluiten doen we meestal met een grote parade. Wat een feest. Of het nu tussen de hutten van een vluchtelingen kamp is, tussen de puinhopen na de aardbeving in Port au Prince, de township Barcelona bij Kaapstad, gebouwd op een vuilnisbelt. Tussen de rijstvelden in Cambodja. Of die ene keer in Gulu, waar voor het eerst alle ngo's en alle scholen mee stapten in die grote parade die eindigde met een massamanifestatie waar het lied weerklonk, speciaal voor Art for All gemaakt in de plaatselijke taal
Pe il wo pjen adje kwedi, wees maar niet bang ik ben met je
met daarin ook de zin:

“de nacht is nog duister maar het morgenlicht breekt aan over Gulu.”

Ja we hebben merktekens opgericht, of om het met de woorden uit een lied van Bram Vermeulen te zeggen:

“ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde, het water vind er altijd wel een weg omheen, maar door het verleggen van die ene steen, de rivier nooit meer dezelfde weg zal gaan”

In de afgelopen 15 jaar hebben we vele stenen verlegd, vele merktekens opgericht, en ik meen te mogen stellen ook wegwijzers voor kinderen, mensen van allerlei slag.

Het goeie nieuws is ook dat we daarmee door zullen gaan. Dank zij de steun van vele sponsors, dank zij de kleine en grote giften van de vele vrienden van Art for All, hebben we dit kunnen verwezenlijken en gaan we door. Dank ook aan de vele vrijwilligers die reeds één of meerdere projecten hebben meegemaakt.

Het eerstvolgend project is wel heel bijzonder. We reizen 5 november af naar Irian Jaya. Vroeger ook wel West Papua genoemd. Een hele lange reis om in de bergen drie verschillende schooltjes van drie verschillende stammen met creativiteit te bestoken. Een hele dure reis, we durfden het haast niet beslissen. Maar de grote gift van een sponsor, specifiek voor dat land, een voormalige kolonie van Nederland, hielp ons over de streep.

Verder wordt er gedacht aan een actie in India, Bangalore, in een Boys home en een tehuis voor mensen met een mentale stoornis.

Nogmaals, aan allen die dit hebben mogelijk gemaakt, hartelijk, heel hartelijk dank. Ook dank aan al diegenen die dit feest tot een grote merksteen hebben gemaakt.

Art for All en Art for ever en dus ART FOR ALL FOR EVER
op naar het 20 jarig bestaan en verder.

Dus hebben we dit jaar ook wat verjonging in het bestuur doorgevoerd, we kunnen verder.

Wim Engels, voorzitter Stichting Art for All.